

พระสิงห์ฝนแสนห่า

เดือนเมษายน ตามประเพณีไทยถือกันว่าเป็นเดือนแรกของปีใหม่ มีประเพณี ตรุษสงกรานต์ เฉลิมฉลองกันอย่างเอิกเกริกสนุกสนาน โดยเฉพาะทางภาคเหนือ ของประเทศไทยด้วยแล้ว ย่อมเป็นที่รู้จักกันทั่วประเทศ และกระจายไปถึงต่างประเทศ ด้วยว่ามีการเฉลิมฉลองกันอย่างสนุกสนาน เช่น การเล่นสาดน้ำ การทำความสะอาด วัดวาอารามและบ้านเมือง การไปเยี่ยมเยียนกันระหว่างญาติมิตร เพราะในช่วง สงกรานต์นี้ ทุกคนจะหยุดงาน เพื่อพักผ่อนจึงเป็นโอกาสอันดีที่ญาติมิตรหรือลูกหลาน จากแดนไกลจะได้เดินทางมาพบปะสังสรรค์กัน และร่วมกันทำบุญทำทาน ตามประเพณีนิยม

ก่อนสงกรานต์ปี 2533 นี้ ทางวัดสันป่ายางหลวง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน อันมี พระอาจารย์อินทร ปัญญาวิฑฒโน เป็นเจ้าอาวาส ได้รับข่าวอันเป็นมงคลยิ่งว่า จะมีผู้นำพระพุทธรูปโบราณอายุไม่ต่ำกว่า 600 ปี มาถวายไว้กับวัดสันป่ายางหลวง หลังจากได้รับข่าวดีนี้ไม่นานนัก ก็ได้มีการติดต่อกันระหว่างผู้ที่จะนำมาถวาย กับพระอาจารย์อินทร เจ้าอาวาส จึงได้ทราบรายละเอียดเพิ่มเติมว่า ผู้ที่จะนำ พระพุทธรูปโบราณมาถวายนั้น คือ คุณจงบัณฑิต ใบมงคล มีถิ่นฐานอยู่ที่อำเภอท่ง จังหวัดเลย พร้อมด้วยครอบครัว ญาติมิตร ส่วนพระพุทธรูปที่จะนำมาถวายนั้น เป็นพระพุทธรูปเชียงแสนฝนแสนห่า หน้าตักกว้าง 38 นิ้ว สูง 59 นิ้ว เป็นพระพุทธรูปสัมฤทธิ์หล่อด้วยโลหะผสมทองแดง เงิน และทองคำ และมี ภาพถ่ายพระสิงห์เชียงแสนมาให้ชมด้วย

ความเป็นมาของพระสิงห์เชียงแสนองค์นี้ แต่เดิมเป็นพระที่เคยประดิษฐาน อยู่ที่ลำพูนหรือไม่ก็ เชียงใหม่ ด้วยเหตุใดไม่อาจทราบได้ พระองค์นี้ถูกนำไปถึง จังหวัดเลย คุณจงบัณฑิต ใบมงคล เห็นว่าเป็นพระเก่าแก่โบราณจึงมีจิตศรัทธา อยากได้ไว้ครอบครองเพื่อสักการบูชา จึงได้บูชาพระองค์นี้มาด้วยเงินจำนวนมาก พอสมควร และเก็บรักษาไว้เพื่อสักการบูชาที่บ้าน จนถึง พ.ศ.2533 นี้ เป็นเวลาล่วงเลยไปแล้วถึง 15 ปี

แต่เป็นด้วยแรงบันดาลใจอย่างใด หรือด้วยอิทธิอำนาจอันใด ก็ไม่อาจจะ คาดเดาได้ จึงทำให้คุณจงบัณฑิต ใบมงคล มีจิตศรัทธาอยากจะทำถวายพระพุทธรูปองค์นี้ให้เป็นสมบัติของพระพุทธศาสนาในวัดใดวัดหนึ่ง วัดไหนก็ได้ที่เห็นว่าสมควร คุณจงบัณฑิต จึงได้เสาะแสวงหาวัดที่เหมาะสมภายในและละแวกใกล้เคียงกับถิ่นพำนักอยู่เป็นเวลานาน บางคราวก็เกือบจะตกลงใจมอบถวายอยู่แล้ว แต่ก็มีเหตุผลให้ต้องเปลี่ยนใจ แม้ครั้งสุดท้ายก่อนที่จะนำมาถวายไว้กับ วัดสันป่ายางหลวง ก็ตกลงใจจะถวายไว้กับวัดวัดหนึ่งที่จังหวัดเลย จนถึงขั้น เตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว แต่ก็มีเหตุให้ต้องเปลี่ยนใจอีก จนกระทั่งเพื่อน ชาวลำพูนคนหนึ่งของคุณจงบัณฑิต ได้เสนอแนะให้นำพระองค์นี้มาถวายไว้ที่ วัดสันป่ายางหลวง คุณจงบัณฑิต ก็ตกลงใจตามข้อเสนอแนะ เพราะเคยได้ยินกิตติศัพท์ ปฏิปทา ของพระอาจารย์อินทรมาแล้วว่าเป็นพระที่สมณะ สันโดษ ไม่เสาะแสวงหาโลกามิสใด ๆ

เมื่อตกลงใจแน่นอนแล้วก็นัดหมายกับทางวัดว่าคุณจงบัณฑิตจะนำพระ มาจากจังหวัดเลยในวันที่ 5 เมษายน 2533 และจะมาหยุดขบวนอยู่ที่วัดเขตติดต่อ ระหว่างจังหวัดลำปางกับลำพูนบนยอดดอยขุนตาล ทางวัดสันป่ายางหลวง นำโดยพระอาจารย์อินทร จะนำคณะพระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา ทั้งหลาย เดินทางจากวัดไปรับที่จุดนัดพบนั้นเวลา 13.00 น. ของวันที่ 6 เมษายน พ.ศ. 2533

เตรียมการรับพระ

หลังจากได้ตกลงกันเป็นที่แน่นอนแล้ว พระอาจารย์อินทร ก็ได้จัดสร้าง บุษบกเพื่อนำพระที่จะรับถวายมาขึ้นประดิษฐาน การจัดสร้างบุษบกนี้ ได้มีศรัทธา ผู้ที่มีฝีมือทางช่างมาร่วมอุทิศแรงกายช่วยสร้างโดยมิได้คิดค่าแรง ตามแบบที่ พระอาจารย์อินทรออกไว้ให้ จนแล้วเสร็จสมบูรณ์มีความสวยงามตามลักษณะ ศิลป ลานนา เหมาะสมกับพุทธปฏิมากรอันล้ำค่า การจัดสร้างบุษบกครั้งนี้สิ้นค่าใช้จ่าย ประมาณหมื่นกว่าบาท นอกจากนี้ยังได้ติดต่อคณะแห่ต่าง ๆ เช่น กลองสะบัดชัย กลองมอชิง กลองหลวง และวงดุริยางค์ ของนักเรียนโรงเรียนสันป่ายางหลวง ก็ได้รับความร่วมมือจากทุกวงด้วยดี

วันรับพระ

วันที่ 6 เมษายน 2533 ก่อนหน้าวันนี้ประมาณ 2-3 วัน ฝนที่ขาดช่วงมา เป็นเวลานาน ทำให้อากาศร้อนอบอ้าวมากจนต้นไม้มีอาการเหี่ยวเฉาก็ได้เริ่มตกลง มาประปรายพอบรรเทาความร้อน จนถึงวันที่ 6 เมษายน ตั้งแต่ตอนเช้าเมฆฝน ได้แผ่ปกคลุมทั่วเมืองลำพูนจนมืดคลุ้ม ภายในวิหารวัดสันป่ายางหลวงต้องเปิดไฟฟ้า อาศัยแสงสว่าง จนถึงเวลา 09.00 น. ฝนท่าใหญ่ก็กระหน่ำลงมาอย่างหนัก จนน้ำ เจ็มนองไปทั่วยังความสดชื่นให้แก่ศรัทธาที่มาช่วยงานครั้งนี้เป็นอย่างมาก ขบวนแห่ ต้อนรับได้ทยอยออกไปที่จุดนัดพบบนดอยขุนตาล

ที่ยอดดอยขุนตาล ขบวนที่นำพระมาจากจังหวัดเลยได้จอดรออยู่แล้ว มีเหตุมหัศจรรย์เกิดขึ้น คือ ขณะที่แกะผ้าใบซึ่งใช้คลุมพระมาจากจังหวัดเลยออก เวลาประมาณ 13.00 น. ฝนซึ่งไม่มีเค้าว่าจะตกมาก่อนก็ได้ตกกระหน่ำมาอย่างหนัก เป็นเวลาร่วมชั่วโมง พอฝนซาลงพระอาจารย์อินทร พร้อมทั้งพระภิกษุ สามเณร และศรัทธาญาติโยม ก็ได้เริ่มทำพิธีอัญเชิญพระสิงห์ฝนแสนห่า ด้วยการไหว้พระ สวดมนต์แล้วนำพานดอกไม้ ธูปเทียนอัญเชิญพระสิงห์ฝนแสนห่าเดินทางเข้าสู่ ตัวเมืองลำพูน ตลอดระยะทางที่อัญเชิญพระผ่านไปจะมีฝนตกตามหลังเกือบจะ ทุกหมู่บ้านทุกตำบล นับว่าเป็นศุภนิมิตที่ดียิ่ง อันหมายถึงความสุขความร่มเย็น ที่จะบังเกิดขึ้นกับปวงประชาชนทุกหมู่เหล่า

ขบวนแห่รับพระจากยอดดอยขุนตาลโดยรถยนต์ เข้าสู่เมืองลำพูน แล้วอ้อม ไปทางประตูสี่ ที่ขบวนชักลากบุษบกได้รออยู่แล้ว ทางทิศตะวันตกของโรงเรียน ประตูสี่ เมื่ออัญเชิญพระขึ้นประทับบนบุษบกแล้ว เวลา 14.00 น. ขบวนแห่ ชักลากพระสิงห์ฝนแสนห่าก็เคลื่อนขบวนจากประตูสี่ผ่านใจกลางเมืองลำพูน ออกประตูสี่ ตรงไปเลี้ยวขวา 3 แยกเทศบาล เข้าสู่วัดสันป่ายางหลวง รูปขบวน ประกอบด้วย วงดุริยางค์โรงเรียนสันป่ายางหลวง กลองหลวง กลองมอชิง และ กลอง สะบัดชัย ศรัทธาประชาชนที่เข้าร่วมขบวนชักลากพระประมาณพันคน จากทั่วสารทิศยังความปลื้มปิติให้แก่พุทธศาสนิกชนผู้พบเห็นเป็นอันมาก

เมื่อขบวนแห่เข้าสู่วัดสันป่ายางหลวง พระอาจารย์อินทรให้จอดรถบุษบก ไว้ที่หน้าวิหาร เพื่อเปิดโอกาสให้ศรัทธาประชาชนได้นมัสการกราบไหว้และสรงน้ำก่อนเป็นเวลาพอสมควรแล้วจึงอัญเชิญพระเข้าสู่พระวิหาร พระสงฆ์สวดชัยนโต และประพรมด้วยน้ำพระพุทธมนต์อีกครั้งหนึ่งแล้วเปิดให้ประชาชนเข้า

นมัสการและ ประพรมขมิ้นสัปปาย น้ำอบ น้ำหอม โปริยด้วยดอกไม้ นานาชนิด เป็นเครื่อง สักการะตลอดวัน มีประชาชนผู้เลื่อมใสศรัทธาเข้ามาสักการะบูชามิได้ขาด ทั้ง ๆ ที่ฝนตกโปรยปรายอยู่ตลอดเวลา

สมโภชและถวายพระ

วันที่ 7 เมษายน 2533 วันนี้เป็นวันสมโภชและทำพิธีถวายพระสิ่งห่อ ฝนแสนห่าไว้เป็นของวัดสันป่า ยางหลวง ทางวัดได้จัดพิธีนี้ภายในพระวิหาร มีการเจริญพระพุทธมนต์ถวายภัตตาหารเพล ถวายไทยทาน และ คุณจงบัณฑิต กล่าวคำถวายพระพุทธรูปมาสังให้สามให้เป็นศาสนสมบัติของวัดสันป่า ยางหลวง พระสงฆ์ อนุโมทนา

วันนี้ตั้งแต่ตอนเช้าตรู่ บรรดาอากาศทั่วไปภายในตัวเมืองลำพูน มีดครึ้มเยือกเย็น ด้วยมีกลุ่มหมอกหนา ทึบลอยปกคลุมพื้นที่โดยเฉพาะในบริเวณวัดสันป่า ยางหลวง และบริเวณใกล้เคียงกลุ่มหมอกยิ่งหนาแน่นมาก จนมีดสลับคล้อยเวลาตอนพลบค่ำ กลุ่มหมอกอันหนาแน่นนี้ลอยช้า ๆ ผ่านหน้าต่างพระวิหารเข้าไปปกคลุมถึง ภายใน พระวิหารสถานที่ทำพิธี ยังความมหัศจรรย์ให้แก่ศรัทธาประชาชนผู้มาร่วมพิธี ครั้งนี้เป็นอย่างมาก ด้วย เหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคยปรากฏมาก่อน เพราะเดือนนี้เป็นเดือน เมษายน และอยู่ในระหว่างฤดูร้อน เพียงก่อน หน้านี้ไม่กี่วันบรรยากาศร้อนอบอ้าวมาก ไม่น่าจะมีปรากฏการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นได้ ทำให้ศรัทธาบาบุญทั้งหลาย เกิดความปลื้มปิติ ในการมีส่วนร่วมบำเพ็ญบุญครั้งนี้เป็นอันมาก เพิ่มความเชื่อมั่นว่าพระพุทธสิ่งห่อ ฝนแสนห่ามี ความศักดิ์สิทธิ์และจะอำนวยความสุขความร่มเย็นให้เกิดขึ้นกับผู้ที่ได้ สักการะบูชา ตลอดจนบ้านเมืองก็จะมี ความสงบสุขภัยพิบัติทั้งหลายที่จะมีมารบกวน ชาวประชาเป็นต้นว่า ภัยอันเกิดจากธรรมชาติ เช่น แผ่นดินไหว น้ำท่วม ลมพายุ ความแห้งแล้ง ฯลฯ ภัยอันเกิดจากโรคระบาดต่าง ๆ ภัยอันเกิดจากมนุษย์และอมนุษย์ ทั้งหลาย เช่น ภัยสงคราม โจรผู้ร้าย การทุจริตคดโกงต่อปวงชน ความวิบัติ โดยมีอาจหาสาเหตุได้ เหล่านี้ เป็นต้น จะต้องถูกขจัดปัดเป่าไปด้วยอำนาจของพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ที่ประจักษ์อยู่ในองค์ พระและอำนาจของ เทพเทวดาชั้นสูงที่พิทักษ์รักษาองค์พระอยู่ ช่วยบันดาลให้เป็นไปในทางที่ถูกที่ควร

พิธีกรรมสมโภชพระสิ่งห่อ ฝนแสนห่า ทุกอย่างผ่านไปโดยเรียบร้อยด้วยความ อิ่มเอมใจที่ได้เห็นศรัทธา มาร่วมอนุโมทนาจากทุกสารทิศเป็นจำนวนมากจนล้น

พระวิหาร และตัวเองก็ได้ประสบกับสิ่งมหัศจรรย์อันไม่น่าจะเกิดขึ้น เหมือนกับ เป็นการแสดงอิทธิ ปาฏิหาริย์ คุณจงบัณฑิต ใบมงคลและครอบครัวย ตลอดจน คณะญาติมิตรทั้งหลาย จึงเกิดศรัทธาจัดตั้งกอง ผ้าป่าขึ้นขณะนั้น โดยมีได้เตรียมการ มาก่อน แต่ก็ได้รับความสำเร็จอย่างงาม โดยรวบรวมจตุปัจจัยในทันทีได้ เงินสองแสน กว่าบาท ทำพิธีถวายร่วมกองผ้าป่า

เมื่อพิธีการทั้งหลายผ่านพ้นไปแล้ว ก็ได้อัญเชิญพระสิ่งห่อ ฝนแสนห่าลงมา ประทับบุษบกดังเดิม แล้ว เคลื่อนย้ายมาตั้งที่หน้าโบสถ์ เพื่อให้ประชาชนที่เลื่อมใส ศรัทธาเข้ามาสรงน้ำ และสักการะบูชา ไปจน ตลอดเวลาสงกรานต์ปี 2533 ปรากฏว่า มีผู้คนหลั่งไหลกันมาสรงน้ำ และสักการะบูชาด้วยดอกไม้ของหอมเป็น จำนวนมาก บางคนมาจากถิ่นไกลมิได้จัดเตรียมเครื่องสักการะมาด้วยจนทางวัดต้องจัดน้ำสรง รูปเทียน ไว้ บริการโดยไม่ไดคิดมูลค่าตลอดระยะเวลาถึงวันที่ 18 เมษายน 2533 แล้วจึงนำไปเก็บรักษาไว้ในที่อันควรต่อไป

ข่าวจากเทวโลก

วันที่ 9 เมษายน 2533 หลังพิธีสมโภชพระสิงห์ฝนแสนห่าเพียง 2 วัน ครุบาคัณธา คัณธาโล กับพญาพิงคราช ก็ได้เล่าถึงความเป็นมาดั้งเดิม ตั้งแต่เริ่มสร้าง จนถึงปัจจุบันให้ไพศาล แสนไชย ฟังในระหว่างทางที่ ท่านทั้งสองพากายทิพย์ของ ไพศาล เดินทางไปพบปะกับวิญญูณบุคลต่าง ๆ ในอีกโลกหนึ่งซึ่งไม่ใช่โลกมนุษย์ อาจจะเป็นเทวโลกหรือนรกโลก ก็ได้ตามแต่ท่านทั้งสองจะนำพาไปที่ท่านเมตตา เล่าให้ฟังนี้ ก็เนื่องด้วยศรัทธาสาธุชนทั้งหลายที่มาร่วมบำเพ็ญบุญกุศลสมโภช องค์พระกันที่วัดสันป่าายหลวง และร่วมกันแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลนั้นไปให้แก่ สรรพสัตว์ทั้งหลายอย่างไม่มีขอบเขตกำหนด ความร่มเย็นแห่งบุญเหล่านี้ได้แผ่กระจายไปทั่วถึงเทวโลก บรรดาเทพเทวดาทั้งหลายต่างก็อนุโมทนาสาธุการครุบาคัณธา และพญาพิงคราช ก็ได้รับส่วนบุญและอนุโมทนาด้วย เพื่อเป็นการ ตอบแทนเหล่าศรัทธาบุญทั้งหลายเหล่านั้น ท่านทั้งสองจึงได้เล่าเรื่องประวัติ ความเป็นมาของพระสิงห์ฝนแสนห่าองค์นี้ให้พวกเราได้รับรู้ โดยผ่านคุณไพศาล แสนไชย ผู้รับหน้าที่เป็นล่ามประจำอยู่ แล้วนำมาถ่ายทอดอีกต่อหนึ่งดังต่อไปนี้

เมื่อปีพุทธศักราช 1681 หรือเมื่อ 852 ปีที่ผ่านมาแล้ว (นับถึงปี พ.ศ. 2533) ในท้องที่เมืองหริภุญชัยที่บ้านแพะโปงดิน (ขณะนี้คือ บ้านฝายแป้น ตำบลเหมืองจี้ อำเภอเมือง ลำพูน) ได้มีชาย 9 คน ชื่อ อองคำ, ฟาอินยอด, อินพญา, อ้วน, มี (สัปปะ), น้อยดี, น้อยมัน, สิงห์ (ไช) และจิ้น (ดีหมี่) (คนสมัยนั้นยังไม่มีนามสกุลและมีชื่อซ้ำ ๆ กัน ดังนั้น เพื่อความสะดวก จึงมักจะมีสร้อยชื่อ เช่น คนชื่อสิงห์ มีหลายคน ถ้าจะเจาะจง ก็ต้องเรียกสิงห์ไช เป็นต้น) เป็นสหายที่รักกันมาก เพราะมีอะไรที่เหมือนกัน หลายอย่าง เช่น ความยากจน และมีปัญญาความรู้น้อย จึงทำให้อัดคัดขาดแคลน ปังจยี่สี่ เครื่องยังชีพ ไม่ว่าจะเป็นอาหารซึ่งไม่มีโอกาสได้เลือกลิ้มรสอาหาร ที่เอร็ดอร่อย เสาะแสวงหาอาหารอย่างใดได้ก็กินอาหารนั้นเพื่อแก้หิว เสื้อผ้าก็เก่า คร่ำคร่าขาดกะรุ่งกะริ่ง ได้มาด้วยเอาแรงกายไปทำงานแลกเปลี่ยนเอาจากคนที่มั่งมี ที่อยู่อาศัยก็เป็นแต่เพียงเพิงเล็ก ๆ ปกคลุมด้วยใบตองพอกุ้มแดดคุ้มฝน ยามเจ็บไข้ก็ใช้รากไม้ไปไม่มาบำบัดรักษาไปตาม ยะถากรรม

เพราะความยากจนคนแค้นนี้เอง เมื่ออายุย่างเข้าถึงวัยกำดัด ต่างคนต่างก็ซัดเซ พเนจรออกจากถิ่นกำเนิด คงเหลือแต่เพียงอองคำผู้เดียว ที่ยังทนยืนหยัดสู้ทน กับความทุกข์ยากอยู่ที่เดิม ส่วนสหายรักทั้ง 8 ได้พากันไปเสาะแสวงหาแหล่ง ที่ดำรงชีวิตใหม่ด้วยหวังว่าจะดีกว่าถิ่นเก่า ทั้งแปดคนไปตั้งหลักแหล่งกันห่างจากบ้านแพะโปงดินมากพอสมควร เดียวนี้ก็คือ อาณาเขตของอำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อพลัดพรากจากกันเป็นเวลาหลายปี เพื่อนทั้งแปดคนที่ออกจากบ้านไป ก็เกิดความคิดถึงถิ่นกำเนิดญาติพี่น้องตลอดจนสหายรักอองคำ จึงได้ชักชวนกัน เดินทางกลับมาเยี่ยมบ้านเก่า เพื่อพบปะได้ถามทุกข์สุขของญาติมิตรที่จากกันไปนาน ว่าอยู่เป็นสุขสบายหรือมีความทุกข์ยากลำบากเป็นประการใด เมื่อเดินทางมาถึงบ้านเก่าคือ บ้านแพะโปงดินแล้ว ได้ไปเยี่ยมเยียนญาติมิตร ได้ถามสารทุกข์สุกดิบ กันเป็นเวลาหลายวัน สหายทั้งเก้าก็ได้มาร่วมพบปะสนทนากันอีกครั้งหนึ่ง ทำให้ รู้ว่าหลังจากแยกจากกันไปแล้ว แต่ละคนก็มีสภาพเหมือนเดิมไม่มีอะไรดีขึ้น คงใช้แต่แรงกายทำงานแลกเปลี่ยนปังจยี่ดำรงชีวิตไปวันต่อวัน จะคิดการสิ่งใดก็ไม่ได้ เพราะขาดปัญญาความรู้ ผู้ที่เคยบวชเรียนมาแล้วปรารภว่า ที่พวกเราได้รับ ความต่ำต้อยน้อยหน้ามื่อ

ทัดเทียมผู้อื่นได้ ไม่ว่าจะเป็นสติปัญญา การทำมาหากิน หรือแม้แต่วิถีร่างกายของแต่ละคนก็อุปสรรคหน้าที่ที่ดีที่งามมิได้นั้น คงเนื่องมาจาก พวกเราไม่ได้สร้างบุญกุศลไว้ในอดีตชาติ เกิดมาชาตินี้แม้จะได้เกิดเป็นมนุษย์ แต่ก็ เป็นมนุษย์ชั้นเลว ชั้นต่ำหาความสุขความสบายไม่ได้ ควรที่พวกเราจะมาร่วมกัน ทำบุญทำทานแล้วตั้งจิต อธิษฐาน ขอให้พ้นจากห้วงทุกข์ทั้งหลายที่พวกเราได้รับอยู่ ในขณะนี้ แม้ไม่สำเร็จผลในชาตินี้ ชาติต่อไป เมื่อ เกิดมาใหม่ก็ขอให้มีชีวิตอยู่อย่าง สุขสบาย และมีสติปัญญาทัดเทียมกับคนอื่น แม้แต่วิถีร่างกายก็ขอให้หมดจด สมส่วน น่าดูกว่าที่เป็นอยู่ในชาตินี้

ข้อเสนอแนะนี้ได้รับการเห็นพ้องต้องกันทุกคน แต่ละคนก็ออกความคิดเห็น ไปตามกำลังความคิด บางคนเห็นว่าควรให้ทานไก่ เพราะไก่นั้นมีสี่สรรงดงาม หลากหลาย เกิดมาชาติใหม่จะได้งามเหมือนไก่ บางคน ก็เห็นว่าควรทานกระต่าย เพราะกระต่ายมีความฉลาดว่องไว เกิดมาจะได้ฉลาดว่องไวเหมือนกระต่าย และ แนวคิดอื่น ๆ อีกหลายอย่างตามสติปัญญาของแต่ละคน เกิดการถกเถียงโดยไม่อาจ จะลงรอยกันได้ ในที่สุด อองค์ได้เสนอขึ้นว่า พวกเราทั้งหมดนี้แม้ว่าจะขาดปัญญา ความคิด แต่ทุกคนก็เคยทำงานกันมาหลายอย่างทั้ง งานช่าง เช่น ช่างตีเหล็ก ช่างหล่อ ช่างปั้นพอที่จะมาทำด้วยตัวเองได้ ถ้าพวกเราช่วยกันสร้างพระพุทธรูปขึ้น สักองค์หนึ่ง ให้ใหญ่พอสมควรแล้ว นำพระพุทธรูปนี้ไปถวายทานไว้กับวัดใดวัดหนึ่ง ก็คงจะเกิด อานิสงฆ์ ยิ่งใหญ่ ทำให้ ความปรารถนาของพวกเราสำเร็จผลได้ตามคำอธิษฐาน ส่วนทองเหลือง ทองแดง ทองคำ ที่จะ นำมาหล่อพระนั้นถ้าพวกเราทำจริง ๆ ก็คง มีศรัทธาชาวบ้านนำมาร่วมอนุโมทนาด้วยเป็นแน่ ข้อเสนอนี้ได้รับการ เห็นชอบ จากทุกคน และยินดีที่จะสละแรงกายร่วมกันสร้าง จนกว่าจะสำเร็จเป็นองค์พระ

เมื่อตกลงใจร่วมกันเป็นที่แน่นอนแล้ว สหายทั้ง 9 คนก็จัดดอกไม้ ฐูปเทียน ทำพิธีบอกกล่าวแก่เทพ เทวดาในสากลทั้งหลายได้มาร่วมอนุโมทนาช่วยเหลือในการสร้าง พระครั้งนี้ ด้วยการอำนวยความสะดวกทั้ง การสร้างองค์พระ ตลอดจนวัสดุ อุปกรณ์ ที่จำเป็นต้องใช้ในการหล่อพระ ก็ขอพึ่งพาอำนาจขอเทพเทวดาให้ ช่วยดลบันดาล ให้ได้มาจนพอเพียงแก่การใช้งานและด้วยแรงอธิษฐานอันนี้ ประชาชนบ้านทั้งหลาย เมื่อทราบ ข่าวการสร้างพระของคนทั้ง 9 ต่างก็มีจิตศรัทธา นำวัสดุสิ่งของที่ต้องใช้ ในการนี้มาร่วมทำบุญอนุโมทนาด้วย เป็นจำนวนมากพอสมควรแก่การใช้งาน เป็นต้นว่า ทองแดง ทองเหลือง ทองคำ เงิน ตลอดจนเสบียงอาหารที่ ต้องใช้ เลี้ยงดูกันในระหว่างการสร้างพระด้วย เมื่อรวบรวมสิ่งของไว้เพียงพอแล้ว ทั้ง 9 สหายก็มาหารือกันว่า บัดนี้สิ่งของเครื่องใช้ทุกอย่างที่จะประกอบการสร้างพระ เราก็มีพร้อมแล้ว สมควรที่คณะเราจะได้เริ่ม ทำการ ตามเจตนาที่เราตั้งใจไว้ แต่ว่าสถานที่ที่เราจะประกอบการนี้ เราจะทำกันที่ไหนจึงจะเหมาะสมจะควร ต่างคนต่าง ก็ออกความคิดเห็นว่าที่นั่นที่นี้ไม่ลงรอยกัน น้อยดี, น้อยมัน ผู้เคยบวชเรียน เป็นสามเณรมาแล้วเสนอว่าในหมู่บ้าน ของพวกเรานี้ก็เป็นแพะ บ้านป่า จะหา พระสงฆ์องค์เจ้าที่มีความรู้เรื่องพุทธลักษณะพอเป็นที่ปรึกษาหารือก็ ยาก หรือ แม้แต่จะนิมนต์มาทำพิธีกรรมตอนหล่อพระก็มีจำนวนไม่พอ ถ้าพวกเราช่วยกัน ขนย้ายวัสดุ อุปกรณ์ ทั้งหมดไปที่วัดอาพัฒนารามป่าไผ่ยางหลวงแล้วทำพิธีปั้นหล่อ ที่นั่นก็คงจะดี เพราะที่นั่นเป็นวัดใหญ่ใกล้ตัว เมือง พระสงฆ์องค์เจ้าก็มีมากพอ ที่จะปรึกษาฟังฟังได้ แล้วงานของพวกเราที่จะสำเร็จได้ถูกต้องสวยงามตามที่ พวกเราต้องการ

ชาวคณะสร้างพระทั้งหมดก็ตกลงเห็นพ้องกันว่า ควรทำตามข้อเสนอแนะ และช่วยกันหาบหามขนย้าย วัสดุ อุปกรณ์ทั้งหลายไปที่วัดอาพัฒนารามป่าไผ่ยางหลวง ท่านสมภารวัดขณะนั้นทราบความประสงค์แล้วก็

ยินดีให้ใช้สถานที่และปาวรณา ที่จะให้ความช่วยเหลือทุกอย่างตามที่คณะกรรมการ เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้วการสร้าง พระก็เริ่มขึ้น ณ วัดอาพัฒนารามป่าไผ่อย่างหลง ด้วยการวางกระตังบรรจุถ้วย อ้อย ข้าว ปลา อาหาร จตุรปูเทียน บอกกล่าวขอความเห็นสวัสดิมงคลแก่แม่ธรณีและ เทพเทวดาทั้งหลาย ทั้งสี่มุมวัด แล้วจึงลงมือปั้นหุ่นด้วยดินเหนียวและพอกหุ่นด้วยขี้ผึ้งตามขั้นตอน ถึงขั้นนี้ครุฑาณธาย้าว่าด้วยอำนาจดลบันดาลของเทพเทวดาทั้งหลาย ช่วยให้องค์ ผู้เป็นช่างออกแบบปั้น และชาวคณะที่ร่วมงานกันทำ การปั้นหุ่นพระได้อย่างถูกพุทธลักษณะ และมีความงามสง่าน่าเคารพบูชาเป็นที่ยิ่ง ถ้าลำพังฝีมือและความสามารถของพวกเขาแล้วจะได้ไม่สวยงามถึงเพียงนี้ เมื่อการปั้นหุ่นพอกขี้ผึ้งและตกแต่งรายละเอียดต่าง ๆ ได้สวยงามเป็นที่พอใจแล้วต่อไปนี้ก็ถึงขั้นตอนการหล่อพระด้วยโลหะ

พิธีการหล่อพระได้กำหนดเอาวันที่เป็นฤกษ์งามยามดี ถ้าจะเทียบกับ ปัจจุบันนี้ก็ตรงกับวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 1681 ยามเช้ามีด ถือว่าเป็นยามที่พระพุทธรูป ออกบวช และตรัสรู้พระธรรมก็ในยามนี้เช่นกัน จึงถือว่าเป็นมิ่งมงคลอย่างยิ่ง ในขณะที่ทำการเททองหล่อพระ ได้nimntพระสงฆ์ 9 รูป มาเจริญพระพุทธมนตร์ไปจนการเททองสำเร็จเรียบร้อย พระสงฆ์ทั้ง 9 รูป ในสมัยนั้นคือ

1. สาธุเจ้าคำขาว	2. สาธุเจ้าคำแอ่น	3. สาธุเจ้าวรญาณ
4. สาธุเจ้าขัตติยะ	5. สาธุเจ้าหวั่น	6. สาธุเจ้าอินสม
7. สาธุเจ้าอินทวงศ์	8. สาธุเจ้าอุ่นเรือน	9. สาธุเจ้าคำอ้าย

การเททองพระครั้งนั้น ชาวคณะผู้จัดสร้างพระมีอายุเท่ากันทุกคน คือ 47 ปี และองค์พระที่สำเร็จรูปแล้วก็มีความสง่างามน่าเคารพกราบไหว้ ไม่มีรอยตำหนิ แต่ประการใด ทำให้คณะผู้จัดสร้างเกิดความปลาบปลื้มใจในผลงานเป็นล้นพ้น เพราะไม่คาดคิดว่าตัวเองจะทำงานได้ประณีตสวยงามถึงเพียงนี้ และพวกเขาก็ไม่รู้ว่า ความสำเร็จอันนี้เป็นการดลบันดาลของเทพเทวดาช่วยเสริมสร้างให้เป็นไป

ในกาลเวลานั้นอยู่ในระหว่างเกิดทุกข์ภัย ข้าวยาก หมาแพง ผู้คนระส่ำ ระสาย จึงเป็นปัญหากับสหายทั้ง 9 ว่าจะอัญเชิญพระพุทธรูปมาองค์นี้ไปถวาย ไว้กับวัดไหนจึงจะเหมาะสมจะควร ต่างคนต่างก็มีความเห็นไม่ตรงกันจนเกือบ จะถึงขั้นวิวาทกันขึ้น ผลที่สุดเกิดมีความเห็นเป็นสองฝ่ายคือ ฝั่งฝ่ายหนึ่ง กับสหายอีกแปดคนอีกฝ่ายหนึ่ง เสียงส่วนใหญ่คือสหายแปดคนเห็นว่าควรจะนำ พระนี้ไปถวายไว้ที่วัด สบขม้น เพราะใกล้กับสถานที่ที่พวกเขาไปตั้งหลักแหล่ง ทำมาหากินจะได้ไปกราบไหว้บูชาได้โดยง่าย อีกประการหนึ่งในระหว่างการสร้างพระ พวกเขาทั้งแปดก็ตามใจ อดองคำทุกอย่างไม่เคยขัด ตอนนี้อองคำก็ควรตามใจพวกเขาบ้าง และหากองคำอยากกราบไหว้บูชาพระก็ไปได้สะดวก เพราะมีคนเดียว แล้วก็ถือโอกาสไปเยี่ยมเพื่อนฝูงไปในตัว ด้วยเหตุผลอย่างนี้ ในที่สุดอองคำก็ยอมตกลงตามข้อเสนอสหายทั้ง 3 ก็ช่วยกันแบกพระออกเดินทางจาก หริภุญชัยไป การแบกพระไปครั้งนี้ไม่ได้ใช้ไม้ค้ำหรือทำแคร่หามพระแต่ประการใด คงผลัดกันแบกองค์พระไปอุ่น ๆ เหน็ดเหนื่อยที่ไหนก็หยุดพักและผลัดกันช่วยแบก ต่อไปอีกเช่นนี้เรื่อยไป ด้วยความทุลักทุเล ถึงตอนนี้ท่านพญาพิงคราชหัวเราะ แล้วเปรยขึ้นว่า “ดูเอาเถอะไพศาล พญาปัญญาของคนพวกนี้มีมาน้อยเพียงใด ก็ลองไปตรองดู”

ขบวนการเดินทางแบกพระได้คืบคลานไปวันละเล็กละน้อย ด้วยความทรหด อดทนอย่างเยี่ยมยอด สิ้นเวลาเดินทางจากหริภุญชัยถึงวัดสบขม้นเป็นเวลา 10 วัน วัดสบขม้นนี้ในปัจจุบันได้ถูกยุบรวมเป็น วัดเจติย

หลวง อำเภอมือง เชียงใหม่ เมื่อ ขบวนแบกพระเดินทางไปถึงแล้วก็ได้แจ้งความประสงค์จะถวายพระพุทธรูปมาองค์นี้ ให้เป็นสมบัติของสงฆ์แก่สาธุเจ้านั้นทะ สมภารวัดสบขมิ้น สมภารท่านก็อนุโมทนา และได้จัดการอบรมสมโภชทำพิธีพุทธาภิเษกขึ้นภายในวัดนั้น

เมื่อพิธีพุทธาภิเษกเสร็จเรียบร้อยแล้ว พิธีสมโภชและถวายทานพระก็ติดตาม ต่อมาในการถวายทานพระสิ่งสามฝนแสนหานั้น สหายผู้ร่วมงานสร้างพระทั้ง 9 คน ต่างก็ตั้งสัจอธิษฐานตามปณิธานที่เคยตั้งไว้แต่ต้น คือ ด้วยเดชอำนาจของ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ และเดชอำนาจแห่งเทวดาทั้งหลายขอให้ช่วยคำจุน หนุนส่งให้อานิสงส์ของการสร้างพระถวายทานให้แก่สงฆ์เป็นสังฆทานครั้งนี้ของ พวกข้าทั้งหลายจงเป็นพลปัจจัยหนุนส่งให้พวกข้าทั้งหลายจงเป็นผู้ที่มีสติปัญญา เฉลียวฉลาด มีฐานะการดำรงชีวิตอย่าเพียบพร้อมบริบูรณ์ ด้วยจตุปัจจัย อย่าได้ขาดแคลนมีรูปร่างกายอันหมดจดงดงามปราศจากโรคภัยแม้ว่าจะไม่สำเร็จผล ในภพนี้ภพนี้ หากเกิดมาใหม่ในภพภูมิใดก็ตามขอความสำเร็จนี้จงบังเกิดขึ้นแก่ ข้าพเจ้าทั้งหลายทุกคนนอกจากนี้ บางคนก็รักใคร่ชอบพอกันมากก็ได้ร่วมกันอธิษฐาน ให้ได้มาเกิดร่วมกันอีกทุกภพทุกชาติเมื่อตั้งจิตอธิษฐานแล้วสหายทั้งหมด ก็หยาดน้ำ ลงบนพื้นดินบอกกล่าวให้แม่พระธรณีและโลกทั้ง 3 ได้รับรู้เป็นสักขีพยานไว้ด้วย

ครุบาคันธา คณธำโลกกล่าวเน้นว่า บาป บุญ คุณ โทษ นั้นเป็นของมีจริงบุคคล สร้างกรรมชนิดใดไว้ต้องรับผลของกรรมนั้นอย่างแน่นอน ไม่ต้องสงสัย มีแต่ ผลกรรมนั้นจะปรากฏขึ้นช้าหรือเร็วเท่านั้น นั่นก็เพราะมีเหตุมีปัจจัยอื่นเข้ามาแทรกแซงถึงอย่างไรมันก็ไม่หายไปไหนเมื่อมีโอกาสเวลาอันควรมันก็ต้องปรากฏขึ้นมาจนได้ ขอให้ชาวโลกทั้งหลายทั้งบรรพชิต และคฤหัสถ์จงอย่าได้หลงผิด ไปจากนี้เป็นอันขาด ซึ่งมันจะเป็นผลร้ายกับตัวเองอย่างหมดทางแก้ไข สหายทั้ง 9 ผู้ร่วมสร้างกุศลกรรมในครั้งกระนั้นก็ได้เวียนว่ายตายเกิดกันมาแล้วคนละหลายชาติ แต่ละชาติส่วนใหญ่ก็ได้สร้างเสริมบุญกุศลเพิ่มเติมขึ้น ตามกำลังศรัทธาของ แต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกัน ส่วนกรรมที่เป็นอกุศลที่พวกเขาจะต้องชดใช้กรรมนั้น ก็มีอยู่ตามวิสัยปุถุชน ซึ่งครุบาได้บอกให้ไพศาลเพื่อจะได้นำไปบอกกล่าวให้เขาทั้งหลายทราบต่อไป ตามรายชื่อที่พวกเขามาบังเกิดแล้วดังนี้

(1) อองคำ

ในชาตินี้คือ นายพยนต์ จัคำฟู อยู่บ้านเลขที่ 11 บ้านฝายแป้น ต.เหมืองจี้ อ.เมือง จ.ลำพูน บ้านนี้เป็นคัมภีร์เดิมที่อองคำเคยอยู่ในสมัยนั้น

(2) ฟาอินยอด

ในชาตินี้คือ นายชัยพร ศรีมูล คนผู้นี้เคยเป็นที่รักใคร่ชอบพอกันกับนายพยนต์ หรืออองคำ ในอดีตชาติ และได้อธิษฐานให้มาอยู่ใกล้ชิดกันอีก ให้ไปถามนายพยนต์ จัคำฟู ก็จะมีรู้ชื่อนายชัยพร น้อยอยู่ที่ไหน เพราะรู้จักรักใคร่กันดี ได้ติดตามสอบถามแล้ว อยู่บ้านเลขที่ 319 หมู่ที่ 10 ต.เหมืองจี้ อ.เมือง จ.ลำพูน

(3) อิน (พะญา)

ในชาตินี้คือ นายอุทาน เพียรพร้อม

(4) อ้วน

ในชาตินี้คือ นางสาวเพียรพร้อม ทั้งสองคนนี้ได้มาเกิดและอยู่ร่วมกัน ที่บ้านเลขที่ 66/29 ข.ถนนสุขุมวิท ต.บางปลาสร้อย อ.เมือง จ.ชลบุรี ถ้าพบก็ถามดูว่า เขาเป็นอะไรกัน

(5) มี (สัปปีะ)

ในชาตินี้คือ นางมัน จรรยาพิสันต์

(6) น้อยดี

ในชาตินี้คือ นายเฮง จรรยาพิสันต์ ทั้งสองคนนี้ได้มาเกิดและอยู่ร่วมกัน ที่บ้านเลขที่ 628 ถนนมิตรภาพ ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิษณุโลก

(7) น้อยมัน

ในชาตินี้คือ นายปรีชา พงษ์สุข อยู่บ้านเลขที่ 63 หมู่ที่ 4 ต.วังผาง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน

(8) สิงห์ (ไซ)

ในชาตินี้คือ นายอานันต์ นพบุรี อยู่บ้านเลขที่ 47 ถนนวังขวา ซอย 3 อ.เมือง จ.ลำพูน

(9) ฉัน (ดีหมี่)

ในชาตินี้คือ นายบุญมี วิไลแก้ว อยู่ที่ธนาคารกรุงเทพฯ สาขาสมุทรสาคร เมื่อพบ นายบุญมีแล้วให้ถามถึงคนชื่อพิมพ์จันทร์ วิไลแก้ว และบอกเขาด้วยว่าในอดีตชาติ พิมพ์จันทร์ เคยได้มาเกิดร่วมกันที่บ้านแพะโป่งดินและมีพี่น้องท้องเดียวกันอีก 3 คน ตามรายชื่อดังนี้ ตัวของพิมพ์จันทร์ในชาตินั้นคือ นางเดือนบ่าง น้อง 3 คน คือ หนานทิพย์, หนานกิ, หนานพันตามลำดับทั้ง 3 คนนี้ขณะนี้ได้มาเกิดร่วมกันแล้ว และกำลังอยู่ที่ต่างประเทศ (พ.ศ. 2533) ถ้าอยากรู้ว่าเขาชื่ออะไรก็ให้ถามนายบุญมี เอาล่ะแล้วกัน เพราะไม่ใช่หน้าที่ของครูบาที่จะบอก ที่เล่าให้ฟังก็เพราะทั้ง 4 นี้ได้มีส่วนช่วยในการสร้างพระด้วยการสนับสนุนให้กำลังใจ และร่วมบริจาควัสดุอุปกรณ์ ต่าง ๆ ด้วย

สำหรับรายละเอียดของชีวิตแต่ละคนที่มีชื่ออยู่ในเรื่องนี้ ตั้งแต่สมัยอดีตชาติ เช่นการสร้างบุญกุศลต่าง ๆ และการกระทำอันเป็นอกุศลทั้งหลายที่ติดตามจิตวิญญาณ มาบังเกิดในชาตินี้แล้วจะส่งผลทั้งดีและร้ายตามเหตุตามปัจจัยนั้น ๆ ต่อผู้กระทำ ตลอดจนวิธีการแก้ไขผ่อนคลายเหตุร้ายและการเตรียมตัวรับความสุขความเจริญ อันเป็นผลดี ทั้งหมดทั้งสิ้นเหล่านี้ ท่านพญาพิงคราชซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในเรื่อง เหล่านี้ได้กรุณาบอกผ่านไพศาลมาด้วยอย่างละเอียด ซึ่งผู้เรียบเรียงจะไม่นำมาลงไว้ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละคน หากเจ้าของเรื่องต้องการทราบ โปรด ติดต่อขอรับทราบจากคุณไพศาลโดยตรง โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

พระสงฆ์ทั้งหมดที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ขณะนี้ก็ได้มาเกิดแล้ว ในโลก มนุษย์และก็ยังครองเพศบรรพชิต หลายท่านก็อยู่ไม่ไกลจากสถานที่ที่กล่าวถึงในเรื่อง นี้ ท่านพญาพิงคราชผู้มีหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับบาป บุญ คุณ โทษ ของมนุษย์ ได้ ระบุบอกไว้แล้วอย่างแจ่มชัด แต่ก็จำเป็นต้องขอสงวนไว้ไม่เปิดเผย เพราะท่านเหล่านี้ในปัจจุบัน ได้ถูกโลกธรรม อันมีลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มอมเมาเสียจนหันหลังให้ กับสัจธรรม หลงติดอยู่กับโลกามิส จนปฏิเสธเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดหน้าซึ้งยังเที่ยว สั่งสอนพุทธบริษัทให้หลงผิดไปด้วยเป็นจำนวนมากที่เลวร้ายที่สุดมีบางท่านยังไม่แน่ว่าเข้าใจเข้าไปว่า พระพุทธเจ้านั้น จะมีจริงหรือไม่ ทั้ง ๆ ที่ยังคงครองเพศเป็น บรรพชิตอยู่ ความรู้สึกความคิดทั้งหลายเหล่านี้แม้ว่าจะสามารถซ่อนเร้นตามมนุษย์ ได้แต่ไม่อาจจะแอบแฝงหลอกลวงเหล่าเทวดา ได้เลย ด้วยกระแสคลื่นอันมีดมนเหล่านี้ มันส่งกระแสออกไปฟ้องตัวมันเองตลอดเวลา

พระสิงห์สามฝนแสนห้า องค์นี้ได้ประดิษฐานอยู่ที่วัดสบขมิ้น จนสาธุเจ้า นันทะสมภารวัด มรณภาพลงแล้วไม่นานนัก พระองค์นี้ถูกลักพาไปขายให้กับ ปู่ มั่ง ที่เมืองน่านการขายในสมัยนั้นใช้วิธีแลกเปลี่ยนกับสิ่งของที่จำเป็น เช่น เกลือ ข้าว ยาสูบ ผ้า เป็นต้น จากนั้นมาเป็นเวลาหลายสิบปี พระสิงห์สามองค์นี้ก็ได้ถูกนำกลับ คืบมาที่วัดสบขมิ้นอีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้ตรงกับสมัยที่พญาพรหมโวหาร รัตนกวีของ ลานนาไทยยังคงมีชีวิตอยู่ และกำลังบวชเป็นภิกษุที่วัดป่าแพ่ง เมืองละกอน (ลำปาง) แล้วได้ขึ้นมาศึกษาหาความรู้ทางพระธรรมวินัย และ พักจำพรรษาอยู่ที่วัดสบขมิ้น นครพิงค์ (เชียงใหม่) พระภิกษุพรหม หรือพญา พรหมโวหาร มีความศรัทธาเลื่อมใส ในพระสิงห์ฝนแสนห้าองค์นี้มาก ได้ทำการสักการบูชาด้วยดอกไม้ ธูปเทียน เป็น ประจำทุกวันไม่เคยขาด นอกจากมีกิจ จำเป็นต้องออกไปนอกวัดเท่านั้น คุณไพศาล แสนไชย ได้มีโอกาสพบกับ พญาพรหมโวหาร บนเทวโลก ท่านก็ขอฝากคำคำว (กลอนแบบลานนา) มาเป็น เครื่องสักการบูชาพระสิงห์ฝนแสนห้าดังนี้

ประณมก่อน ยื่นขอคำรพ นพน้อมเกล้า เกศแก้วเกศ กราบพระมุนี ที่มีเขต ห้องอยู่สบขมิ้น อารามที่ต้อง กราบไหว้วันทา ได้กราบตีแล้ว สุขใจนักหนา มีปัญญา ก็ดออกโลกกว้างเจ้าพระองค์นี้ บ่อสูไผสร้าง แต่ข้าวันทาบ่อละ เมื่อใจหมองเหงา ก็ได้ เป่งวะ ทัวแห่งห้องแคนคนพระเจ้าองค์นี้ฝ่อบ่าสับสน มีหน้าก้มมน เหมือนเดือน แจ่มจ้า สุขิโต ทุกโลกแหล่งหล้า ปากันวันทาแซ่ซร้อง ผู้ใดได้ไหว้ ก็ใจหลังน้อม ไป ถึงแห่งห้อง เมืองบนกิดถึงชั้นฟ้า ที่เวหาหน หวังขึ้นสู่บนชั้นฟ้าแก้ห้อง

สิ้นสมัยของพญาพรหมโวหารแล้ว บ้านเมืองก็เปลี่ยนแปลงไปบางครั้ง ก็รุ่งเรือง บางคราวก็เสื่อมโทรม จนกระทั่งวัดสบขมิ้นได้ถูกยุบรวมเป็นวัดเจดีย์หลวง ในปัจจุบัน พระสิงห์องค์นี้ก็หายสาบสูญไปอีกครึ่งหนึ่งเป็นเวลายาวนาน การหายสาบสูญไปจากวัดในครั้งนี้ คุรบาคณาท่านไม่ได้เล่ารายละเอียดว่าใครนำไป และนำไปที่ไหนบ้าง ผลสุดท้ายก็ได้เข้ามาประดิษฐานอยู่ที่วัดสันป่ายางหลวง สถานที่ทำการสร้างพระสิงห์องค์นี้ ทั้งนี้เป็นไปตามคำอธิษฐานของผู้สร้างพระว่า ต่อไปในภายหน้าหากพระสิงห์องค์นี้ ไปตกอยู่ในสถานที่อันไม่สมควรประการใด ก็ตาม ขออำนาจพระพุทธรคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และเทพเทวดาทั้งหลาย ช่วยดลบันดาลให้พระองค์นี้ได้กลับมาประดิษฐานอยู่ ณ สถานที่เดิม คือ วัดอาพัฒนารามป่าไม้ยางหลวง อันเป็นสถานที่สร้างพระ

เรื่องราวที่เล่ามาจากเทวโลกนี้ พญาพิงคราชท่านได้ส่งกำชับไพศาล มาว่าให้ติดตามไปพบปู่ อองคำ หรือ นายพยนต์ จีคำฟู ผู้เป็นหัวหน้าออกความคิดริเริ่ม และออกแบบก่อสร้างองค์พระทั้งหมดเสียก่อน เมื่อพบนายพยนต์แล้ว ให้นำ นายพยนต์ ไปสักการบูชาพระนั้นที่วัดสันป่ายางหลวงแล้วจึงจะเปิดเผยเรื่องราวเหล่านี้ได้ คุณไพศาล และข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง ได้ร่วมกันปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ครบถ้วนทุกประการ